

over den givne Lov, skjøndt den dog antog, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at lade den vedblive. Jeg troer imidlertid, at det meest kommer an paa at følge en bestemt Praxis i denne Henseende, og jeg for mit Vedkommende anseer det for det Vigtigste, at der bringes en bestemt Praxis i Gang. Men, naar der skal følges en Praxis, som skal være consequent, saa maa det enten være den, at der, naar en provisorisk Lov billiges, ikke nogenstunde gjøres nogen Indstilling herom, eller ogsaa maa det være den, at den altid gjøres. Det er ikke blot med Hensyn til de Love, om hvis Vedbliven der ikke mere er Spørgsmaal, men ogsaa med Hensyn til de Love, der fremdeles skulle holdes i Kraft, at en Beslutning af Thinget er nødvendig. Det var de Bemærkninger, jeg vilde tillade mig.

H. W. Hansen: Det er i Anledning af den Bemærkning, som skeete af den næstforegaaende Taler, den 3die Landstingsmand for 2den Valgkreds (Kirch), med Hensyn til det Uendringsforslag, som blev omtalt i det første Møde af et af Udvalgets Medlemmer, om at Tiden for Placatens Forlængelse skulde fastsættes til dette Aars Udgang, og som den ærede tredie Deputerede for anden Kreds mener, at han muligt vil finde sig foranlediget til at understøtte, at jeg vil tillade mig et Par Ord. Naar man nemlig vil, at denne Placat om Lettelse for den oversøiske Handel virkelig skal have nogen Betydning, da gaar det ikke an, at forlænge den for kortere Tid end, saaledes som det ved Udskiftet er foreslaaet, til Udgangen af 1851. Det maa nemlig bemærkes, at vel foretages den oversøiske Handel for en Deel af Landets egne Handlende og for disses egen Regning, og det kunde saaledes vel synes, at, naar de ville gjøre Foretagender til andre Verdensdele endnu i dette Aar, vilde Placaten komme dem tilgode, — og det forholder sig vistnok ogsaa saaledes; — men denne Handel drives ikke alene af danske Handlende for disses egen Regning, men kan ogsaa meget vel drives paa den Maade, at den foranlediges ved, at Handlende i de andre Verdensdele gjøre Bestillinger hertil paa danske Producter, ønske at foretage Expeditioner herfra med danske Skibe, ialfald naar de foranlediges eller op-

muntres dertil af danske Handlende. Derfor vil det være ganske klart, at, naar Handlende her i Danmark vilde søge at erholde saadanne Forbindelser, at forskaffe sig Commissioner fra de Handlende der, i Ostindien, Vestindien, Sydamerika og længere bortliggende Pladser, saa vil den Tid, som dette Aars Lettelse vilde give i Remissionen, ikke være tilstrækkelig til, at de derpaa kunde begrunde saadanne Tilbud, fordi det let kunde tænkes, at Aaret vilde være forløbet, inden Svar kunde indløbe. Det er ogsaa Tilfældet med Forretninger af denne Bestaffenhed, at de i Regelen ikke kunne foretages herfra til enhver Tid af Aaret. Ved saadanne Expeditioner maa man nemlig rette sig efter Orkantiderne i de oversøiske Faryande, Passatvindene og andre Omstændigheder. En Kjøbmand maa altsaa, naar han ikke vil anvende mere Tid paa en saadan Expedition, end han behøver, passe at lade sine Skibe afgaae herfra, saa at de indtraffe i hine Faryande paa en Aarstid, hvor de ikke skulle have naturlige Begivenheder og andre Omstændigheder at kæmpe imod. Jeg troer altsaa, efter hvad jeg har tilladt mig at anføre, at det maa erkjendes, at, naar man vil, at Remissionen skal vedblive, og vedblive med Nytte i de forskjellige Retninger, i hvilke den kan virke, saa bliver det, jeg kunde næsten sige, uundgaaeligt nødvendigt, naar Anordningen ikke skal være tildeels illusorisk, at lade den vedblive at gjælde indtil Udgangen af Aaret 1851. — Hvad det formelle Spørgsmaal angaaer, skal jeg ikke længere opholde det ærede Thing med at forlange Discussionerne derom. Jeg skal kun bemærke, at det staaer ganske klart for min Erindring efter de Forhandlinger, der fandt Sted, da denne Bestemmelse i Grundloven blev vedtagen paa Rigsdagen, at man antog, at ved Forelæggelsen af saadanne provisoriske Love skulde Regjeringen begjere Rigsdagens Sanction for at have udstedt dem, hvad man i England kalder en bill of indemnity, og jeg skjønner heller ikke rettere, end at det ligefrem maa være overeensstemmende med Forskriften i Grundlovens § 30, at Thingene skulle give deres Sanction til en saadan provisorisk Lov. Dette kunde jo vistnok gjerne skee saaledes, som den ærede Formand har antaget, at man stil-